A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2018. november 15.*

„Dömping – Oroszországból származó ferroszilícium behozatala – Végleges dömpingellenes vám – Hatályvesztési felülvizsgálat – Az exportár meghatározása – Egyetlen gazdasági egység – A dömpingellenes vám hatása a viszonteladási árra az Unióban – Az előző vizsgálat során használthoz képest eltérő módszer alkalmazása – A dömping és a kár folytatódása vagy megismétlődése – Az 1225/2009/EK rendelet 2. cikkének (9) bekezdése, a 3. cikke és a 11. cikkének (9) és (10) bekezdése (jelenleg az (EU) 2016/1036 rendelet 2. cikkének (9) bekezdése, a 3. cikke és a 11. cikkének (9) és (10) bekezdése)”

A T-487/14. sz. ügyben,

a **Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK)** (székhelye: Chelyabinsk [Oroszország]),

a **Kuzneckie Ferrosplavy OAO (KF)** (székhelye: Novokouznetsk [Oroszország])

(képviselik őket: B. Evtimov és M. Krestiyanova ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviseli: M. França, J.-F. Brakeland, A. Stobiecka-Kuik és A. Demeneix, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Euroalliages** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: O. Prost és M.-S. Dibling ügyvédek),

a Kínai Népköztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az 1225/2009/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről szóló, 2014. április 9-i 360/2014/EU bizottsági végrehajtási rendeletnek (HL 2014. L 107., 13. o.) a felpereseket érintő részében történő megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, L. Madise (előadó) és R. da Silva Passos bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. december 14-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet[1]

A jogvita előzményei

1 A felperesek, a Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) és a Kuzneckie Ferrosplavy OAO (KF) az acél- és vasgyártásban használt ötvözet, a ferroszilícium előállításával foglalkozó, Oroszországban székhellyel rendelkező társaságok. Az RFA International, LP (a továbbiakban: RFAI) egy, a felperesekhez köthető vállalkozás. A kanadai székhelyű és Svájcban leányvállalattal rendelkező RFAI foglalkozik a felperesek többek között Európai Unión belüli exportértékesítéseivel.

[omissis]

A jogkérdésről

31 A keresetük alátámasztására a felperesek három jogalapot hoznak fel. Először is, a Bizottság lényegében megsértette az árujuk exportárának megállapításával kapcsolatos alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének rendelkezéseit, mivel visszautasították annak figyelembevételét, hogy az RFAI-vel egyetlen gazdasági egységet képeznek. Másodszor, a Bizottság – szintén az exportár megállapításával kapcsolatban – megsértette az alaprendelet 11. cikke (9) és (10) bekezdésének (jelenleg a 2016/1036 rendelet 11. cikkének (9) és (10) bekezdése) rendelkezéseit is, azáltal, hogy a képzett exportár kiszámításához a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszaka alatt megfizetett dömpingellenes vámokat levonta a független uniós vevő számára meghatározott viszonteladási árból. A Bizottság e tekintetben más módszert használt ahhoz képest, amelyet egy időközi felülvizsgálat során a felperesek azon állításának megcáfolásához vett igénybe, amely szerint a független uniós vevő számára meghatározott viszonteladási árra teljes egészében áthárították a dömpingellenes vámokat. Ugyanazon módszernek a képzett exportár kiszámításához történő alkalmazásával nem kellett volna levonni a dömpingellenes vámokat az árból. Harmadszor a Bizottság több nyilvánvaló értékelési hibát követett el az orosz árukra vonatkozó dömpingellenes intézkedések hatályvesztési felülvizsgálata alkalmával a kár megismétlődésével kapcsolatos kockázatelemzésében.

32 A fentebb összefoglalt jogalapok elemzése előtt emlékeztetni kell arra, hogy a kereskedelempolitikai védintézkedések területén a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az általa vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan (2007. szeptember 27-i Ikea Wholesale ítélet, C-351/04, EU:C:2007:547, 40. pont). Következésképpen az ilyen helyzetek értékelésére vonatkozó uniós bírósági felülvizsgálatnak – a téves jogalkalmazás hiányán túl – az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tényadatok tényszerű pontosságának, ezen tényadatok értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd ebben az értelemben: 1987. május 7-i NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ítélet, 240/84, EU:C:1987:202, 19. pont; 1990. március 14-i Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-156/87, EU:C:1990:116, 63. pont; 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 37. pont).

1 A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

Az alaprendeletnek az exportár képzésére vonatkozó 2. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

33 A felperesek a téves jogalkalmazást és a nyilvánvaló mérlegelési hibát kifogásolva előadják, hogy a Bizottság nem megfelelő következtetéseket vont le abból, hogy az RFAI-val egyetlen gazdasági egységet képeznek. A felperesek a megtámadott rendelet (61)–(69) preambulumbekezdéseire hivatkoznak, amelyekből az következik, hogy a Bizottság figyelembe vette, hogy az RFAI egy felperesekhez kapcsolódó importőr, következésképpen alkalmazta az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdését. Emlékeztetni kell arra, hogy ezek a rendelkezések lehetővé teszik ilyen esetben az uniós határnál a megbízható exportár képzését abból az árból, amelyen az importált árukat először adják el egy független uniós vevőnek, a szükséges kiigazítások elvégzésével.

34 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság azonban a független uniós vevő számára meghatározott első viszonteladási árból levonta az RFAI összes költségét, valamint a kapcsolódó haszonkulcsot, miközben ezek levonását annyiban kellett volna korlátoznia, amennyiben az Unióba történő behozatalt követő szakaszt érintik. Ugyanis az RFAI végzi a felperesek áruinak exportjához kapcsolódó kereskedelmi műveletek összességét, beleértve az oroszországi elindítástól az unió határáig történő szállítást, amelyeket nem kellett volna figyelembe venni.

[omissis]

42 Mindenekelőtt szükséges hangsúlyozni, hogy az egyetlen gazdasági egység létezése valamely harmadik ország exportáló előállítója és a behozatali műveletekért, valamint az áruinak az Unión belüli első értékesítéséért felelős egység között, nem akadályozza meg az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének alkalmazását ahhoz, hogy az uniós határnál megbízható exportárat képezzenek, éppen ellenkezőleg. Az ilyen helyzet ugyanis az exportőr és az importőr társulása legösszetettebb esetének felel meg, amely társulás e rendelkezés értelmében indokolttá teszi az uniós határnál történő exportár képzését a független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára meghatározott első viszonteladási árból az említett rendelkezés második és harmadik albekezdésében előírt megfelelő kiigazítások alkalmazásával. Az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének tekintetében tehát nincs jelentősége annak, hogy a Bizottság nem foglalt állást a megtámadott rendeletben az RFAI és a felperesek által alakított egyetlen gazdasági egység létezéséről, mivel a (61) preambulumbekezdésben azt állapította meg, hogy e rendelkezés értelmében társultak. A felperesek egyébiránt nem vitatják e rendelkezésnek a helyzetükre történő alkalmazását, viszont kifogásolják azt, ahogyan a Bizottság a kiigazításokat végezte, amely nem vette kellőképpen figyelembe azt a tényt, hogy az RFAI-vel egyetlen gazdasági egységet képeznek, illetve azokat a feladatköröket, amelyeket az RFAI a felperes áruinak az uniós határra érkezését követő szakaszban importőrként betöltött szerepén kívül biztosít.

43 Mindamellett a felperesek nem terjesztettek elő olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tennék az általuk kért megkülönböztetés elfogadását.

44 Az értékesítési, az adminisztratív és az általános költségekkel kapcsolatos kiigazításokat illetően kétségtelen, hogy az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése természeténél fogva – amit a második albekezdése is nagyon határozottan megerősít – magában foglalja, hogy csak az uniós határ átlépése és a független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára történő első viszonteladás között végzett műveleteket kell figyelembe venni, hiszen e rendelkezés célja, hogy egy fordított számítással az uniós határnál megbízható exportárat határozzanak meg. Ki kell tehát zárni a kiigazítások alapjaiból az említett határ átlépése előtt végzett műveletekkel kapcsolatos, vagy a harmadik országokba történő kivitelt-behozatalt érintő költségeket.

45 Ugyanakkor, habár a felperes vagy az RFAI által a Bizottság kérdéseire adott válaszként előterjesztett 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszakát érintő eredménykimutatási tételek, vagy a vizsgálat alatt később szolgáltatott, a fent [*omissis*] idézett pontosabb tételek valóban részletesek – mivel számos tételt azonosítanak (például az árbevételt, az árukkal, a kivitelre vonatkozó szállítással, a kivitelre

vonatkozó biztosítással kapcsolatos költségeket, a fizetéseket és a prémiumokat) az árukat jellege (vizsgált ferroszilícium és más áruk) és ezen áruk célállomása szerint (az Unióban letelepedett független ügyfelek, az Unióban letelepedett kapcsolódó ügyfelek, az Unión kívüli export független ügyfelei, az Unión kívüli export kapcsolódó ügyfelei) –, de nem teszik lehetővé az Unióban letelepedett független ügyfeleknek eladott, vizsgált ferroszilíciumot érintően azon költségek bizonyossággal történő kizárását, amelyek nem tartoznak az uniós határ átlépése és a független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára történő első viszonteladás között végzett műveletek alá. Konkrétan a válaszban említett több kiadási tételt illetően semmi sem jelzi, hogy milyen arányban érintenek az említett határ átlépése előtt elvégzett műveleteket (például jutalékok, fizetések és prémiumok, költségek vagy pénzügyi bevételek). A fent [*omissis*] rögzítettek szerint, a felperesek egyébként elismerik, hogy ezen eltérő műveletek költségeinek elkülönítése nem tűnik ki a vizsgálat során előterjesztett bizonyítékokból, miközben fenntartják, hogy a Bizottságnak magának kellett volna kérnie az ezen elkülönítésre vonatkozó bizonyítékokat, amelyeket a felpereseknek nem kellett önként bemutatniuk. Márpedig – amint az a 2017. május 4-i RFA International kontra Bizottság ítéletben (C-239/15 P, nem tették közzé, EU:C:2017:337, 34–44. pont) és a 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítéletben (T-466/12, EU:T:2015:151, 44 és 57–64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) megállapításra került – az exportőr és importőr közötti társulás esetében, mint a jelen ügyben is, az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése alapján végzett kiigazítások mértékét az Unióba történő behozatal értékesítési, adminisztratív és általános költségeivel kapcsolatosan meghatározott kiigazítások túlzottsága miatt vitatni szándékozó érdekelt fél feladata, hogy önként benyújtsa azon bizonyítékokat és konkrét számításokat, amelyek az állításait igazolják, valamint különösen bemutassa azon arányt, amelyet állítása szerint e költségek az árbevételhez viszonyítva megfelelően képviselnek. Ez különösen akkor releváns, amikor az érdekelt fél azt állítja, hogy a Bizottságnak csak az olyan globális adatok vannak a birtokában, amelyek nem csak az uniós határ átlépése és a független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára történő első viszonteladás között végzett műveleteket fedik le, hanem az említett határ átlépése előtt végzett műveleteket is.

46 E körülmények között a felperesek nem róhatják fel a Bizottságnak, hogy figyelembe vette a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszakát érintő, a vizsgálat során bemutatott adatokat, különösen az eredménykimutatási tételeket az Unióba történő behozatal értékesítési, adminisztratív és általános költségeivel kapcsolatosan végzendő kiigazítások meghatározásához, hogy a független vevő számára történő első viszonteladási árból egy exportárat képezhessen anélkül, hogy abból levonná az említett határ átlépése előtt végzett műveletek járulékos részét. E tekintetben, amint azt a Bizottság a Törvényszék által feltett írásbeli kérdésre adott írásbeli válaszában hangsúlyozta – anélkül, hogy azt a felperesek vitatnák –, a megtámadott rendelet elfogadását megelőző végső tájékoztató dokumentumban volt megtalálható ezen értékesítési, adminisztratív és általános költségeknek azon reprezentatív árbevételi aránya, amelyet a Bizottság megállapítani szándékozott. Noha a felpereseknek e dokumentum vonatkozásában tett bizonyos észrevételei ezen költségek egyes elemeire vonatkoznak, illetve a megtámadott rendelet (84)–(87) preambulumbekezdéseiben kifejtett – különösen a Svájcban megfizetett hitelkamatokat vagy adókat illetően – bizonyos, kiigazításokat eredményeztek (amelyek önmagukban csökkentették az RFAI árbevételének azon részét, amelyet e költségek címén állapítottak meg), meg kell állapítani, hogy ezen észrevételek nem tartalmaztak pontos utalásokat e költségek megoszlásáról az uniós határ átlépése előtt végzett műveletek, illetve az uniós határ átlépése előtt és a független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára történő első viszonteladás között végzett műveletek között, miközben a felperesek közölhettek volna erről információkat. Egyébként hangsúlyozni kell, hogy bár az értékesítési, az adminisztratív és az általános költségeknek a felperesek észrevételeit követően megállapított, árbevételen belüli új aránya titoktartási okokból nem szerepel önmagában a megtámadott rendeletben, a felperesekkel azt közölték, illetve magyarázatokkal szolgáltak a megtámadott rendelet elfogadását követő két napban, amint azt a Bizottság a Törvényszék által feltett kérdésére adott válaszában előadta. Továbbá a felperesek által követelt költségfelosztást illetően – feltételezve, hogy kellő időben nyújtották be – a válaszban megfogalmazott azon állítást, amely szerint a Bizottság által meghatározott költségtételek értékének több mint a felét az uniós határ átlépése előtt végzett műveleteknek kellene tulajdonítani, túlságosan pontatlan és nem alátámasztott

ahhoz, hogy azt elfogadják. Az a felperesek által említett költségtípusokra vonatkozó néhány példa, amely mind a kétfajta – az uniós határ átlépése előtti és utáni – műveletet érintette, ugyanis nem elégséges ahhoz, hogy e költségeknek az ezen műveletek közötti felosztását megállapítsa.

47 Továbbá az RFAI Bizottság által meghatározott, nettó árbevételének 6%-át kitevő haszonkulcsot illetően – amely megfelel a független importőrök haszonkulcsának, és amely az RFAI nyereségének azon részét jelenti, amelyet szintén kiigazításként kell figyelembe venni ahhoz, hogy a független uniós vevő számára meghatározott első viszonteladási árból exportárat képezzenek –, a felperesek azon érvelésének, miszerint e haszonkulcsnak kizárólag egy része kapcsolódik az uniós határ átlépése után végzett műveletekhez, és azt kellene elfogadni, e tekintetben sem lehet helyt adni. Még ha igaz is, amint a felperesek kifejtik, hogy az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdése második albekezdésének általános célkitűzései között a megbízható exportár képzéséhez végzendő kiigazítások szerinti „haszonkulcs” eleve anélkül szerepel, hogy egy különleges módszert írnának elő ennek a haszonkulcsnak a meghatározásához – noha a felperesek a megtámadott rendelet elfogadását megelőző végső tájékoztató dokumentumra adott válaszukban előadták, hogy az RFAI összes nyereségének csak megközelítőleg a felét kellene az uniós határ átlépése után végzett műveleteknek tulajdonítani –, ezek az információk nem vezethetnek az RFAI említett műveletekhez kapcsolódó nyereségének a nettó árbevételéből történő értékeléséhez megállapított 6%-os arány csökkentéséhez.

48 Egyrészről ugyanis a felperesek által kért megkülönböztetés eleve nem igazolt elvi síkon az olyan független importőrök tevékenységének megfigyelésén alapuló haszonkulcs vonatkozásában, akik a különleges esetek kivételével az árukat az uniós határon veszik át.

49 Másrészről még akkor is, ha önmagában az RFAI haszonkulcsából indulunk ki, a felperesek által ajánlott megállapítandó arányt, ami e haszonkulcsnak megközelítőleg a fele, a felperesek nem meggyőző módon magyarázták abból a következtetésből, amely azon a megállapításon alapul, hogy az exportált áruik költségei az export árbevételük 90%-át jelentik, vagyis hogy e költség és ezen árbevétel feltehetően az Unióba történő behozatalhoz kapcsolódó műveletekkel kapcsolatos, illetve az uniós határ átlépése után végzett műveletekre vonatkozó részt jelenti. Ugyanis ez a módszer ahhoz vezet, hogy a két kategóriához ugyanazokat a tételeket számolják, mivel a független uniós vevők számára történő viszonteladásból származó árbevétel szükségszerűen magában foglalja az exportált áru azon költségeit, amelyeket főszabály szerint fedeznie kell.

50 E körülmények között a Bizottság helyesen állapította meg a megtámadott rendelet (69) preambulumbekezdésében, hogy hiányoztak számára olyan bizonyítékok, amelyek lehetővé tennék adott esetben egy alacsonyabb haszonkulcs megállapítását az RFAI számára. Következésképpen teljesen indokolt volt a Bizottság részéről – ahogyan azt az 1988. október 5-i Canon és társai kontra Tanács ítéletben (277/85 és 300/85, EU:C:1988:467, 32. pont) is megerősítették –, hogy az exportár képzéséhez kiigazításként egy olyan haszonkulcsot fogadjon el, mint a független importőrök haszonkulcsa, amennyiben – amint azt a 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet (T-466/12, EU:T:2015:151, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) is hangsúlyozza – a társult egységek által azon forgalmazónak, aki többek között az Unióba történő behozatali funkciókat biztosítja, szolgáltatott adatokra hatással lehet e társulás. A Bizottság így érvényesen tudta megállapítani a használt 6%-os haszonkulcsot az eredeti vizsgálat során, figyelemmel az ilyen importőrök felülvizsgálatban való együttműködésének hiányára, ahogyan azt a megtámadott rendelet (15) és (62) preambulumbekezdése is kifejti.

51 A felperesek által az első jogalapjuk alátámasztásául hivatkozott 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78), valamint a 2009. március 10-i Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ítélet (T-249/06, EU:T:2009:62) egyáltalán nem kérdőjelezi meg a Bizottságnak mind az értékesítési, az adminisztratív és az általános költségek értékelésére, mind a haszonkulcs értékelésére vonatkozó megközelítését. Ezekben az ítéletekben a Bíróság és a Törvényszék lényegében megállapította az említett ítéletek 51–56. pontjában, valamint 177. és 178. pontjában foglaltaknak megfelelően, hogy nemcsak az olyan

egyetlen gazdasági egység, amely magában foglalja az előállítót, hanem az olyan jogilag önálló egység jelenlétében is, amelyet a független vevők számára történő értékesítési funkciókkal megbízott ezen előállító ellenőriz, nemcsak az első független vevő által fizetett árat kell figyelembe venni mind a rendes érték, mind az exportár meghatározása esetén, hanem azokat a költségeket is, amelyeket rendesen az előállító belső értékesítési részlege visel, amennyiben ez utóbbi az értékesítéseihez nem vett igénybe jogilag különálló egységet annak érdekében, hogy e költségeket kihagyják e különböző árak meghatározásakor. Ezen érdemi megfontolások az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése szerinti exportárképzés keretében éppúgy érvényesek az exportárat illetően, mint azon kiigazítások keretében, amelyeket az ugyanezen rendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerinti rendes értékkel való tisztességes összehasonlításhoz hozzá lehet rendelni egy olyan helyzetben, amelyben a fent említett ítéletek e megfontolásokat megfogalmazták. Következésképpen ezen ítéletekkel nem ellentétes az értékesítési, az adminisztratív és az általános költségeknek, valamint a szóban forgó áruk uniós importőre tevékenységének megfelelő haszonkulcsnak, illetve ezen áruk független, az Unió tagállamainak területén található vevő számára történő első viszonteladási árának levonása a megbízható exportár kiszámításához, amikor a behozatal – mint a jelen ügyben is – az előállító jogilag önálló egysége által biztosított, viszont ezen előállító – amint azt az alapeljárás felperesei állítják – egyetlen gazdasági egységet alkot vele. Ez az értékelés nem érinti az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének, illetve a 2. cikke (10) bekezdésének keretében megfelelően alkalmazandó, elvégzendő kiigazítások jelentőségével kapcsolatos bizonyítási teher megoszlásának kérdését, amely a 2017. május 4-i RFA International kontra Bizottság ítéletben (C-239/15 P, nem tették közzé, EU:C:2017:337, 40–44. pont) szereplő megfontolások tárgyát képezte.

[omissis]

Az alaprendeletnek az exportár képzésére vonatkozó 11. cikke (9) és (10) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

53 A felperesek azt állítják, hogy a képzett exportár kiszámításakor a Bizottságnak nem kellett volna az RFAI által a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszakában megfizetett dömpingellenes vámok összegét csökkentenie, mivel ezeknek teljes mértékben meg kell jelenniük az uniós viszonteladási árakban. A Bizottság így megsértette az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének rendelkezéseit, amelyek szerint amennyiben eldöntött, hogy a felülvizsgálat keretében az exportárat ugyanezen rendelet 2. cikke (9) bekezdésének megfelelően képzik, a Bizottságnak az exportárat a megfizetett dömpingellenes vámok összegének levonása nélkül kell kiszámítania, amennyiben döntő bizonyítékok vannak arra nézve, hogy a vám megfelelő módon megjelenik a viszonteladási árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén. Ezenfelül a viszonteladási árakban megjelenő dömpingellenes vámok valóságáról szóló értékelésében a Bizottság ezt nem az eredeti rendelethez vezető vizsgálat alkalmával azonosított viszonteladási ár tekintetében elemezte, hanem az oroszországi előállítás folyó költségeinek vonatkozásában. Ennek során a Bizottság – anélkül, hogy ezt megindokolta volna – nem ugyanazt a módszert alkalmazta, mint amelyet az időközi rendelethez vezető felülvizsgálat során használt. Következésképpen a Bizottság az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének rendelkezéseit is megsértette, amelyek szerint változatlan körülmények esetén a Bizottságnak az e cikkben foglaltak szerint lefolytatott felülvizsgálatok során ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, mint amelyet a vám megállapítását eredményező vizsgálat alkalmával használt, kellőképpen figyelembe véve ugyanezen rendelet 2. cikkét.

54 A felperesek emlékeztetnek arra, hogy [a többek között Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett dömpingellenes vámra vonatkozó, az 1225/2009/EK rendelet 11. cikkének (3) bekezdése szerinti részleges időközi felülvizsgálat lezárásáról szóló, 2012. január 16-i 60/2012/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2012. L 22., 1. o.)] (25) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette:

„[A] vizsgálat megállapította, hogy az Unióban a ferroszilícium súlyozott viszonteladási átlagára megemelkedett az eredeti vizsgálatban talált árakhoz képest, és hogy a jelenlegi viszonteladási exportárak jórészt több mint 22,7%-kal magasabbak [a dömpingellenes vám mértéke], mint az eredeti vizsgálat idején voltak. Ezért arra a következtetésre lehet jutni, hogy a dömpingellenes vám a kérelmező viszonteladási áraiban megfelelően megjelenik. [Következésképpen] […] az exportárnak az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének megfelelő képzésekor a dömpingellenes vámokat nem vonták le.”

55 Jelen esetben a megtámadott rendelet elfogadását megelőző végső tájékoztató dokumentumban a felperesek meggyőző bizonyítékokat szolgáltattak a Bizottság számára, amelyek jelzik, hogy az Unióban az áruik viszonteladási árak a 22,7%-os dömpingellenes vám szintjét meghalandó arányban emelkedett az eredeti rendelethez vezető vizsgálat, illetve a megtámadott rendelethez vezető, 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszaka között. Az árak több mint 100%-kal nőttek a két időszak között.

56 A Bizottság állításaira adott válaszként a felperesek az ellenkérelemben lényegében hozzáfűzik, hogy az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének rendelkezései csak azt írják elő, hogy a független uniós vevő számára történő első viszonteladási árnak magában kell foglalnia a dömpingellenes vámokat ahhoz, hogy ezeket ne vonják le a képzett exportár számításakor, amely szükségszerűen így van – amennyiben nincs kompenzációs megállapodás az említett vevővel – amikor az alkalmazott viszonteladási ár a dömpingellenes vámok mértékénél nagyobb mértékben haladja meg az eredeti rendelethez vezető vizsgálat során megállapított viszonteladási árat. Az exportár képzéséhez használt módszerváltás kérdését illetően a felperesek azt is válaszolják, hogy az előállítás költségeinek változása nem minősül az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében vett körülményekben bekövetkezett változásnak, amely indokolná egy új módszernek ezen ár kiszámításához történő használatát.

[omissis]

59 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet az alaprendelet 11. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2016/1036 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése) alapján végzett intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatának eredménye. Ugyanezen cikk (10) bekezdése pontosítja, hogy amikor a Bizottság ennek keretében úgy döntött, hogy az exportárat a 2. cikk (9) bekezdésének megfelelően kell képezni, az exportárat a kifizetett dömpingellenes vám összegének levonása nélkül kell kiszámítani, amennyiben döntő bizonyítékok vannak arra nézve, hogy a vám megfelelő módon megjelenik a viszonteladási árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén, amely a felperesek szerint bebizonyosodott. Továbbá az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése előírja különösen, hogy változatlan körülmények esetén a Bizottságnak az említett 11. cikkben foglaltak szerint lefolytatott felülvizsgálatok során ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, mint amelyet a vám megállapítását eredményező vizsgálat alkalmával használt, kellőképpen figyelembe véve a 2. cikket. A felperesek azt is előadják, hogy ebben az esetben a körülményekben nem következett be változás.

60 E tekintetben megállapításra került, hogy ugyanannak a módszernek a felülvizsgálatra, illetve az eredeti vizsgálatra történő alkalmazására vonatkozó kivételt szigorúan kell értelmezni úgy, hogy az megfeleljen azon rendelkezés szövegének és céljának, amely ezt a kivételt engedélyezi (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 40–43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Jelen esetben a felperesek azonban nem kérik, hogy az intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatához ugyanazt a módszert alkalmazzák, mint az eredeti vizsgálatban, hanem ugyanannak a módszernek az alkalmazását, amelyet az időközi rendelethez vezető felülvizsgálatban használtak. Ugyanis a szóban forgó dömpingellenes vámok hatásának kérdéséről van szó, amelyek magától értetődően nem voltak hatályban az eredeti vizsgálat időszaka alatt.

62 Anélkül, hogy a jelen ügyben szükség lenne az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének alkalmazhatóságáról, mint olyanról határozni, meg kell állapítani, hogy ugyanezen rendelet 11. cikke (10) bekezdésének alkalmazása keretében – többek között annak megállapítására, hogy a dömpingellenes vámokat le kell-e vonni a független, uniós vevő számára történő viszonteladási árból ahhoz, hogy a képzett exportárat kiszámítsák –, a 11. cikk (9) bekezdésének alkalmazása során megállapított ugyanazon elvek alkalmazhatók. Ugyanis ezekben a különböző esetekben biztosítani kell az elemzés megalapozottságát az összetett gazdasági helyzetek összehasonlításában ahhoz, hogy nemcsak a dömpingellenes szabályozás szerint hozott intézkedések megindokoltságát igazolják, hanem hogy biztosítsák az egyenlő bánásmód általános uniós jogi elvének tiszteletben tartását azon gazdasági szereplők között, amelyek ezen intézkedések tárgyát képezhetik.

63 E tekintetben az olyan áruk – amelyek a dömpingellenes intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatának tárgyát képezik – előállítási költségeinek jelentős változása az eredeti vizsgálat, vagy az időközi vizsgálat és az intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatának időszaka között, olyan körülményekben bekövetkezett változásnak minősül, amely adott esetben igazolja a módszerváltást ahhoz, hogy a dömpingellenes vámoknak az érintett árura történő alkalmazása után exportárat képezzenek, és amely megfelel a fenti 62. pontban hivatkozott célnak. Ugyanis a gazdasági elemzésben a két időszak közötti helyzet összehasonlítása helytállóságának biztosítása elviekben indokolttá teszi ugyanazon módszer alkalmazását, kivéve, ha a releváns paraméterek kellő mértékben megváltoztak ahhoz, hogy az előzetesen használt módszer alkalmazását alkalmatlanná tegyék egy megbízható eredmény adására, ebben az esetben annak az értékelésére, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelentek-e, vagy sem a viszonteladási árakban és a későbbi viszonteladási árakban az Unió területén (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 50. és 59. pont). Márpedig – amint azt a Bizottság megállapítja – noha az előállítási költségek jelentősen nőttek a két összehasonlított időszak között, az Unión belüli viszonteladási áraknak ugyanolyan jelentős növekedése nem biztosítja szükségszerűen a dömpingellenes vámoknak a megfelelő megjelenését, azaz a teljes megjelenését ezen árak képzésében. Az előállítási költségek többet is emelkedhetnek az áraknál. Ebben az esetben, noha az új árak meghaladják a dömpingellenes vámokkal megemelt régi árakat, az érdekeltek az előállítási költségek növekedése miatt nem hárítják át megfelelően a dömpingellenes vámokat.

64 Ugyanis az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése – amely azon kérdésre vonatkozik, hogy „a vám megfelelő módon megjelenik[-e] a viszonteladói árakban” nem foglalja magában, hogy kizárólag a dömpingellenes vám megfelelőjét kell az új viszonteladási árba beépíteni a korábban alkalmazott viszonteladási ár mellett azért, hogy pozitív választ kaphassanak. A szokásosan felmerülő költségekhez képest egy kiegészítő vámot csak akkor lehet megfelelően kimutatni, ha hozzáadják e más költségekhez. Márpedig, ha e más költségek emelkednek, de a viszonteladási ár kevesebbet emelkedik, valójában a vámot csak részlegesen vagy egyáltalán nem adják hozzá e más költségekhez, még ha a vám megfelelőjét hozzá is adták a korábban alkalmazott viszonteladási árhoz. A felperesek által a tárgyalás során előterjesztett, dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2014. C 164., 9. o.) egyáltalán nem mond ellent ezen elemzésnek. Ugyanez vonatkozik a 2015. november 18-i Einhell Germany és társai kontra Bizottság ítéletre (T-73/12, EU:T:2015:865), amelyre a felperesek szintén hivatkoztak a tárgyaláson. Különösen, hogy ezen ítélet körülményeivel összefüggésben értelmezett 155. pontja rámutat, hogy az Unióban a dömpingellenes vámok kivetése előtt és után alkalmazott viszonteladási árak összehasonlításához képest használt más módszer megfelelő lehet annak meghatározásához, hogy e vámok megjelennek-e, vagy sem az új uniós viszonteladási árakban.

65 Le kell szögezni, hogy az előállítási költségek változásának figyelembevétele ahhoz, hogy megtudjuk, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelennek-e a viszonteladási árakban, adott esetben időközi felülvizsgálat, intézkedések hatályvesztési felülvizsgálata vagy visszatérítési felülvizsgálat keretében is elvégezhető, és nem kizárólag az „abszorpciós vizsgálat” alkalmával, ahogyan az alaprendelet 12. cikke előírja (jelenleg a 2016/1036 rendelet 12. cikke), valamint ahogyan arra a felperesek a tárgyaláson utaltak. Kétségtelen, hogy ezek a különböző típusú vizsgálatok különböző eljárási kereteknek felelnek meg, és minden bizonnyal különböző intézkedésekhez vezethetnek, de a dömpingellenes vámok megjelenésének vagy meg nem jelenésének kérdését illetően az elemzési paraméterek azonosak.

66 Jelen esetben az időközi vizsgálat keretében a Bizottság nem vette észre az előállítási költségek változását az időközi rendelethez vezető vizsgálat és az időközi vizsgálat céljából meghatározott időszak között. A Bizottság, tekintettel a mérlegelési jogkörére, így tehát csak azt tudta ellenőrizni, hogy az RFAI által az Unióban a felperesek javára alkalmazott új viszonteladási árak nagymértékben a dömpingellenes vámok 22,7%-os értékénél magasabbak voltak, mint azok az árak, amelyeket az első időszakban rögzítettek, és arra a következtetésre jutott, hogy ezek a vámok megfelelően megjelennek az új árakban, illetve hogy nem kell őket levonni az exportár képzésekor.

67 Ezzel szemben a megtámadott rendelethez vezető vizsgálat és a (83) preambulumbekezdésben szereplő vizsgálat keretében a Bizottság anélkül állapította meg az előállítási árak jelentős növekedését, hogy e tekintetben ellentmondana a felperesek érdemi állításainak, különösen ebben a keresetben. E körülmények között, annak meghatározásához, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelennek-e, vagy sem az RFAI által az Unióban a felperesek javára alkalmazott viszonteladási árakban a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszaka alatt, a Bizottság jogosan nem az eredeti rendelethez vezető vizsgálat során megállapított viszonteladási árakat használta mint elemzési alapot, hanem a 2012-ben megállapított előállítási költségeket, noha ez módszerváltást jelent, amint az a megtámadott rendelet (83) preambulumbekezdéséből is kitűnik.

68 Márpedig egy olyan helyzetben, mint amelyre a Bizottság a megtámadott rendelet (83) preambulumbekezdésében rámutatott, az uniós viszonteladási árak csak az előállítási költségek – a dömpingellenes vámokat beleértve – 1%-át fedik le, és messze nem bizonyított, hogy abban ezek a vámok ténylegesen, megfelelően megjelennek.

69 Még a felperesek által előterjesztett, az eredeti rendelethez vezető vizsgálat és a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszaka közötti uniós viszonteladási árak 100%-os emelkedése is elégtelen ebben az összefüggésben annak kimutatására, hogy a dömpingellenes vámok teljesen megjelentek a második időszakban. Ugyanis – amint az lényegében a 63. pontban is szerepel – az előállítási költségek 100%-kal történő megemelkedése, azaz több mint megkétszereződése elegendő ahhoz, hogy az alkalmazott árakban ne jelenjenek meg megfelelően a dömpingellenes vámok az előállítási költségek változása miatt. Márpedig a Bizottság megállapítja, hogy ezt elviekben az a körülmény határozza meg, hogy az esetek 99%-ában az áru költségét, beleértve a dömpingellenes vámokat is, nem fedezte az uniós viszonteladási ár 2012-ben.

70 A Bizottság tehát helyesen vonta le a dömpingellenes vámokat az első független, uniós vásárló számára történő viszonteladási árból ahhoz, hogy a 2012. évre vonatkozó dömpingvizsgálat időszakára a képzett exportárat kiszámítsa, amennyiben nem mutatták ki, hogy a dömpingellenes vám megfelelően megjelent az első árban.

[omissis]

A költségekről

100 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

101 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése értelmében a Törvényszék elrendelheti, hogy az (1) és a (2) bekezdésben nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügyben úgy kell határozni, hogy az Euroalliages maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) és a Kuzneckie Ferrosplavy OAO (KF) a saját költségeiken felül viselik az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket is.

3) Az Euroalliages maga viseli saját költségeit.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. november 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások